

der henvisning til, at nævnet herved sikres den størst mulige uafhængighed. Da varetagelsen af Pressenævnets opgaver i væsentlig grad er brancheorienteret, finder andre af udvalgets medlemmer imidlertid, at det bør være massemedjerne selv, der skal dække Pressenævnets omkostninger i forbindelse med dets oprettelse og drift. En sådan finansieringsform vil i øvrigt svare til den eksisterende ordning for Dansk Pressenævn.

Efter udvalgets forslag får Pressenævnet kompetence som genmælemyndighed for alle periodiske trykte skrifter, radio og fjernsyn, samt øvrige massemedier. I den henseende skal Pressenævnet overtage de beføjelser, der hidtil har været udøvet af Berigtigelsesnævnet og Radionævnet, jf. presselovens § 10 og radio- og fjernsynslovens §§ 15 g, 18, stk. 1, 1. pkt. og 19 a.

Pressenævnet skal endvidere varetage de funktioner, som Dansk Pressenævn og Radionævnet hidtil har udøvet, og Pressenævnet får kompetence til at afgøre, om massemediernes indhold er i strid med god presseskik.

6.6. Justitsministeriets forslag

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets forslag om, at det presseetiske system lovfæstes, jf. lovforslagets § 34, der svarer til § 34 i udvalgets lovudkast.

Justitsministeriet kan endvidere tiltræde udvalgets forslag til vejledende regler for god presseskik, jf. bilag 3 til lovforslaget, ligesom Justitsministeriet kan tiltræde, at der oprettes et Pressenævn, der skal fungere som et fælles klageorgan for alle medier.

Endelig kan Justitsministeriet tiltræde udvalgets forslag til genmæleregler i lovudkastets §§ 35-40, der svarer til §§ 36-40 i lovforslaget.

For at tydeliggøre, at Radio- og TV-Reklamenævnets kompetence ikke berøres af udvalgets forslag om oprettelse af et Pressenævn, er der i forhold til udvalgets lovudkast i lovforslaget som § 35 indføjet en ny bestemmelse til præcisering heraf.

7. Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed

Forslaget til en medieansvarslov indeholder regler angående straf og erstatning for ytringer i både ordinære radio- og fjernsynsudsendelser og i reklameindslag. Herudover indeholder forslaget regler om god presseskik og genmæle vedrørende de ordinære udsendelser.

Forslaget berører derimod ikke adgangen til at klage over indholdet af reklameindslag til Radio- og TV-Reklamenævnet. Disse regler bevares i loven om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Nærværende lovforslag indeholder alene de ændringer af loven om radio- og fjernsynsvirksomhed,

som følger af medieansvarsloven, d.v.s. ophævelsen af bestemmelserne om Radionævnet og Berigtigelsesnævnet og den særlige erstatningsregel og i denne forbindelse justeringer af redaktionel karakter.

8. Straffelovens bestemmelse om meddeleleshæleri

Som et tillægskommissorium fik udvalget til opgave at vurdere om bestemmelserne i straffelovens §§ 152 d og 152 e om meddeleleshæleri havde en tilfredsstillende udformning i relation til personer, der i øvrigt er omfattet af det særlige presseretlige ansvarssystem.

Udvalget er enige om, at der kan være behov for at anse en offentliggørelse for straffri, når offentliggørelsen har samfundsmæssig betydning i form af en almen nyheds- og informationsværdi. Efter den gældende regel i straffelovens § 152 e er straffriheden betinget af, at der er handlet i berettiget varetagelse af åbenbar almen interesse.

Udvalget har derfor foreslået, at »åbenbar« udgår af straffelovens § 152 e med det formål at udvide mulighederne for nyheds- og informationsformidling.

Udvalget har delt sig i 3 mindretal med hensyn til § 152 d.

Et mindretal (8 medlemmer) finder ikke grundlag for at ophæve § 152 d. Et andet mindretal (6 medlemmer) finder ikke, at straffelovens § 152 d bør gælde for massemediernes nyhedsformidling. Et tredje mindretal (2 medlemmer) finder, at spørgsmålet om eventuel ændring af § 152 d bør overlades til nærmere overvejelse i Straffelovrådet og med denne begrundelse tilslutter dette mindretal sig det første mindretal.

Imidlertid blev der i juni 1990 gennemført en ændring af straffelovens § 152 d (lov nr. 399 af 13. juni 1990). Det strafbare område for videregivelse af oplysninger, der er fremkommet ved tavshedsbrud, er herefter begrænset til kun at gælde oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold og oplysninger, der er fortrolige af hensyn til statens sikkerhed. Området for den strafbare fremskaffelse eller udnyttelse af oplysninger, der er fremkommet ved et tavshedsbrud, er uændret.

På baggrund heraf er den foreslåede ændring af straffelovens § 152 e afsvækket betydeligt, og Justitsministeriet finder derfor ikke grundlag for i lovforslaget at foreslå ændringer af straffelovens §§ 152 d eller 152 e.

9. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget medfører, at Berigtigelsesnævnet og Radionævnet nedlægges, hvilket indebærer en årlig besparelse for staten på ialt ca. 0,1 mio. kr. Forslaget vil